

Han skal sørge for, at danske børn og unge på ny lærer noget i skolen, og der er ingen grund til at lægge skjul på, hvad det derved er, den nye undervisningsminister i sit gamle embede er oppe imod. Det er arven fra 1968.

Det er den undervisningspolitik, der brugte skolen som slagmark for en ideologisk skoling af den danske ungdom, og det er dermed en arv, der går endnu længere tilbage end til 1968. For folkeskolens nedtur begyndte med Den Blå Betænkning af 1960, undervisningsvejledningen for folkeskolen, der som bekendt meddelte, at skolens opgave i første række ikke var at lære børnene noget, men at sikre, at børnene kunne vokse op som harmoniske, lykkelige og gode mennesker. Et rent moralistisk formål, som meget nemt kunne konverteres til et ideologisk formål, sådan som den nymarxistiske vækkelse i 1968 dokumenterede.

Hermed var kundskabstitlegnelsen sat i skamkrogen. Hermed var det ikke kundskaber, men egenskaber, der blev gjort til skolens formål, og egenskaberne var som bekendt af et bestemt ideologisk, lighedsorienteret tilsnit.

Det var indledningen til forvandlingen, ja, ødelæggelsen af den fortræffelige danske folkeskole, som vi andre havde oplevet i 1940'erne og 1950'erne, og resultatet er blevet af en sådan art, både hvad angår kundskaber og disciplin, at en genopretning er nødvendig. Dette er den gamle undervisningsministers nye opgave. I interviews har han ladet skinne igennem, at han selv er klar over det, og det samme er vi andre.

Der forestår virkelig en reformation af undervisningsvæsenet, og hvad mere er: Undervisningsministeren har ikke blot viljen til det, men også midlerne. Det skal nemlig ikke skjules, at når han i forrige omgang ikke havde held til at bryde med arven fra 1968, var det, fordi han hele tiden skulle tage hensyn til Det Radikale Venstre, der direkte havde været ansvarlig for Den Blå Betænkning. Under disse omstændigheder var hr. Bertel Haarders hænder bundet, det er de ikke mere.

Til lykke for det danske undervisningsvæsen er De Radikale ikke længere forudsætningen for et flertal. Undervisningsministeren har fået en ganske anderledes solid og loyal støtte i Dansk Folkeparti, og vi kan love ham, at vi vil være hans trofaste og troværdige medarbejdere i arbejdet med at rette op på det danske undervisningsvæsens misere og sikre, at kundskabstitlegnelse, saglighed og åndsfrighed bliver folkesko-

lens og gymnasieskolens indhold. Dette føler jeg trang til at sige ved denne lejlighed.

Kl. 15.10

Og dermed tilbage til L 106:

Lovforslaget skal som bekendt tilpasse gymnasiet, studenter- og hf-kurser, VUC og social- og sundhedsskolerne til den nye strukturreform, og dette betyder, at staten træder ind på de tidligere amters plads og bliver afgørende med hensyn til det samlede niveau og det økonomiske grundlag.

Gymnasierne bliver selvejende institutioner fra den 1. januar 2007 og skal ledes af bestyrelser, som får eksterne repræsentanter fra lokalområdet, og hvor institutionen tillige bliver taxameterfinansieret.

Vi vil ikke skjule, at dette sidste efter vores mening kan indebære en vis risiko for gymnasieskolens niveau. Det kunne måske lægge op til, at sagen mere kom til at handle om at producere mange studenter i stedet for at skabe viden og velkvalificerede studenter. Antal, ikke kvalitet. Erhvervsliv, ikke åndsliv.

Da den nye gymnasieskole tillige synes at true undervisningens faglighed igennem en såkaldt tværfaglighed, der som sådan udgør en trussel imod fagene, har vi bange anelser for, hvad gymnasieskolen kan ende i, og vi håber, at undervisningsministeren vil være opmærksom på, at det er kundskaberne og undervisningens saglighed, der er opgaven. Gymnasiereformen rummer risici. Det vil være i overensstemmelse med undervisningsministerens opgave at holde et vågent øje med dem.

Ellers vil vi blot ønske lykke til.

Strukturreformen foreligger, og denne udmøntning på dette område siger vi ja til, på samme måde som vi har sagt ja til reformen som helhed. Der forestår utvivlsomt mange og lange forhandlinger og øvelser for at få reformen indarbejdet og området til at fungere.

Vi vil bidrage dertil og ønsker stat, region og kommune held og lykke med nyskabningen.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Jeg føler ved denne lejlighed stor lyst til at utrykke tak for den historiske belæring, men det handlede jo ikke meget om lovforslaget, vil jeg have lov til at sige til hr. Søren Krarup. Jeg vil til gengæld stille hr. Søren Krarup et spørgsmål ved den her lejlighed, som går lidt ud over historieforskningen, vi hørte for et øjeblik siden.